

bes, og saa er det da ikke saa underligt, at vedkommende Ejer ogsaa faar Erstatning. Men jeg kan da ikke tænke mig, at det ærede Medlem vil anvende den samme Metode paa Fiskerne, for saa agter jeg ikke at følge ham.

Jeg vil slutte med en Henstilling til det ærede Medlem, om han ikke hellere vil hjælpe mig og andre, saaledes som Fiskerne selv have bedt om, og gaa den Vej, de selv have anvist, nemlig den, at vi se at faa den private Indsamling til at gaa saa godt som muligt; saa tænker jeg nok, at Fiskerne skulle blive hjulpede og blive hjulpede ganske anderledes end ved det ærede Medlems Paradennummer, som her stikkes frem. Og saa haaber jeg ogsaa, at vi, naar Trafikministeriets Budget kommer til Forhandling under Tillægsbevillingslovens anden Behandling, da netop faa det, som Fiskerne selv have andraget om, nemlig Statstilskud til deres Baadehavne, saaledes at de kunne bygges op igen. Og kunne vi saa faa det, saaledes som det er gaaet i dette Land for to Aar siden og for Aaringer tilbage, hvor en privat Indsamling netop har kunnet dække største Delen af disse fattige Folks Tab, saa tror jeg netop, at vi ville gøre Fiskerne en Tjeneste og en langt større Tjeneste, end det ærede Medlem vil gøre dem med sit Forslag her om de 25,000 Kr., som det ærede Medlem jo meget godt ved, at han ikke kan føre igennem. Men det er jo heller ikke, som vi hørte, det, Forslaget skal bruges til, det skal bruges paa Valgdagen som et Nummer i den socialistiske Valgagitations Tjeneste, og jeg vil altsaa selvfølgelig ganske overlade dette Forslag til den socialistiske Agitation. — Det er ganske paa samme Maade som nu med Skovarbejderne. Her har den ærede Minister oplyst og det ærede Medlem for Ribe, der er Ordfører for Andragenderne, har oplyst, hvorledes det gik for to Aar siden. De have oplyst, at denne Lønningsforbedring for Skovarbejderne med 20 Kr. pr. Mand som Godtgørelse for Slid paa deres Værktøj kunde de have haft, hvis ikke de ærede socialdemokratiske Medlemmer vare gaaede en anden Vej, den stik modsatte Vej af den, som Ministeren anviste. Det er altsaa de socialdemokratiske Medlemmers Skyld, og Arbejderne kunne takke dem for, at de ikke have faaet de 20 Kr. om Aaret for Slid paa deres Værktøj.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) fik jo nu Anledning til at lette sit Hjerte og til at vise sin

Kærlighed over for Arbejderne. Det ærede Medlem for Ribe plejer jo hvert Aar at skulle have en Tur som denne, at skulle holde en Tale som denne, saa at han kan komme til at vise sit Sindelag over for Arbejderne. Han anførte for det første, at Udtalelserne af det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen) slet ikke kunde bruges i min Favør, og det ærede Medlem for Ribe oplæste saa lidt deraf. Men det ærede Medlem for Ribe er jo ikke kendt for sin store Grundighed. Naar han nemlig har læst første Linie af en Bog, har han nok, saa behøver han ikke at læse mere. Men hvis han havde givet sig lidt bedre Tid til at læse igennem, hvad det ærede Medlem for Silkeborg havde sagt, var han kommen til en helt anden Anskuelse. Nu skal jeg tillade mig at læse nogle faa Linier op af det, det ærede Medlem udtalte for 2 Aar siden.

Han siger: „Naar jeg desuagtet har optaget Forslaget, er det kun for at faa Lejlighed til at udtale min Sympati for de Skovarbejdere, som jeg mener have et tarveligt Udbytte at leve af, og jeg vil udtale det Haab, at det skal lykkes — altsaa ikke i Aar, men inden altfor længe — at imødekomme rimelige Ønsker fra disse Skovarbejdere.“ Vi se altsaa, at her udtaler det ærede Medlem for Silkeborg sig virkelig med stor Sympati for disse Skovarbejdere; han indrømmer, at deres Livsvilkaar ere meget tarvelige, og han ønsker, at de skulle blive forbedrede, og at det skal ske inden ret længe. Naar det ærede Medlem for Ribe vil citere, skal han gøre sig Umage for at læse igennem, hvad Folk have sagt, og ikke saadan tage den allerførste Linie, læse den op og saa slet ikke bryde sig om Resten. Det ærede Medlem for Ribe vilde have haft, at denne Sag skulde være gaaet ganske stille af. Da Skovarbejderne for to Aar siden indsendte deres Andragende, skulde det have været en Sag, som vi oppe i Finansudvalget behandlede sammen med den højtærede Minister, og saa skulle vi stille og roligt have gemt det Andragende og ikke have talt et eneste Ord om, at et saadant Andragende var kommet ind. Nej, stille og roligt skulde det have været forsvundet, saa havde det været allerbedst! Nej, paa den Maade tror jeg dog ikke, man skal behandle Arbejderne. Arbejderne indsende ikke Andragender her til Rigsdagen, for at de skulle forsvinde oppe i Finansudvalget, for at det skal være noget, som Ministeren og hans Venner i Finansudvalget sidde og afgøre selv i al Hemmelighed og Stilhed,